

Arrest

nr. 145 737 van 20 mei 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 2 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2014 tot afgifte van een inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 maart 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 maart 2015.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché S. GRUSZOWSKI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 november 2014 tot afgifte van een inreisverbod, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 5 januari 2015.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van het redelijkheids-, rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2 Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen bij beschikking de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing is formeel gemotiveerd. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. De bestreden beslissing geeft duidelijk artikel 74/11, §1, tweede lid 2° van de vreemdelingenwet aan als juridische grond voor het nemen van de beslissing. De bestreden beslissing geeft eveneens de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod voor een duur van twee jaar waar ze stelt dat “Er wordt aan betrokkene een termijn van twee jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 28.07.2014.”

Voorts houdt de verzoekende partij voor dat de beslissing niet afdoende meedeelt waarom er een inreisverbod van twee jaar werd opgelegd, zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij en de duur van het inreisverbod. De Raad wijst er op dat uit de bestreden beslissing uitdrukkelijk blijkt dat de reden waarom de verzoekende partij een inreisverbod voor een duur van twee jaar gekregen heeft, het gevolg is van het feit dat “betrokkene een termijn van twee jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar betrokkene, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft zij een aanvraag 9bis ingediend op 28.07.2014”. Bijgevolg wordt er, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij beweert, wel gemotiveerd omtrent de duur van het inreisverbod.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, daar geen rekening zou zijn gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij.

Zoals reeds werd vastgesteld geeft de bestreden beslissing duidelijk artikel 74/11, §1, tweede lid 2° van de vreemdelingenwet aan als juridische grond en geeft de feitelijke overwegingen weer om te besluiten tot het uitreiken van een inreisverbod voor een duur van drie jaar. Met het loutere betoog dat er geen rekening is gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, zonder evenwel in concreto uiteen te zetten met welke persoonlijke omstandigheden, waarvan de gemachtigde op de hoogte was of moest zijn, er rekening had moeten gehouden worden, toont zij geen schending van voornoemd artikel 74/11 §1 van de vreemdelingenwet aan. Met haar kritiek toont de verzoekende partij evenmin aan dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen. Bovendien blijkt uit de gegevens van het administratief dossier, zoals ook aangegeven in de nota met opmerkingen door de verwerende partij, meer bepaald uit de synthesesnota van 4 november 2014 dat er rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Wat de aangevoerde schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids-, rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich beperkt tot een theoretisch betoog, maar nalaat een in concreto omschrijving te geven van de wijze waarop de regel geschonden werd. Hiermee wordt geen schending aangetoond van één van voornoemde beginselen. Deze onderdelen van het middel zijn onontvankelijk.

Het middel is, voor zover het ontvankelijk is, ongegrond.”

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij

deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4 Op 23 maart 2015 dient de verzoekende partij een vraag tot horen in. Ter terechtzitting van 5 mei 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de in de beschikking van 16 maart 2015 opgenomen grond, wordt het volgende gesteld:

“VzP stelt dat de termijn van 2 jaar in het inreisverbod automatisch bepaald is door VwP zonder motivering waarom voor deze termijn gekozen werd.”

2.5 Voor zover de verzoekende partij op 23 maart 2015 heeft gevraagd om te worden gehoord en aldus kenbaar heeft gemaakt dat zij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen grond, maar ter terechtzitting volhardt in het verzoekschrift door het middel uit het verzoekschrift gedeeltelijk te herhalen en zodoende geen opmerkingen plaatst omtrent de beschikking van 16 maart 2015, laat de Raad gelden dat de verzoekende partij op die manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen.

2.6 Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van het redelijkheids-, rechtszekerheids-, vertrouwens- en zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET